

-*-

AUTE DE 13 DE FEBRER DE 2003

I.- RESULTANT: Que en la causa de referència pel M. Iltre. Tribunal de Corts es dictà Aute de 25 de setembre de 2002 resolent sobre les qüestions prèvies plantejades a l'inici del judici oral de la causa 58-EP/93. Notificada la resolució a les parts, la representació processal dels processats Philippe L., Mohan B. i Pahlaj M., interposaren recurs d'apel·lació i emplaçades les parts comparegueren davant aquesta Sala Penal els processats sostenint el seu recurs, així com el Ministeri Fiscal que formulà oposició al recurs sol·licitant la confirmació de l'Aute apel·lat, dictant aquesta Sala Penal Aute de data 17 de desembre de 2002 acordant la inadmissió del recurs per no ser recurrible la resolució impugnada. La resolució d'aquesta Sala es fonamentà en que el cas no estava contemplat en cap dels supòsits previstos en l'article 196 del Codi de Procediment Penal vigent, no corresponent tampoc a l'esperit de la norma per tractar-se d'un recurs limitat a resoldre sobre qüestions prèvies al judici penal, sobre les quals s'haurà de resoldre definitivament després del judici en la sentència que es dicti. No sent la resolució recorreguda de les que tanquen el procediment penal o impedeixen la seva continuació, entengué aquesta Sala Penal que el recurs era inadmissible, declarant-ho així en el seu citat Aute de 17 de desembre proppassat.

II.- RESULTANT: Que contra el citat Aute d'aquesta Sala s'ha interposat per la representació del primer dels processats recurrents incident extraordinari de nul·litat d'actuacions, fonamentant-se en que l'aute del Tribunal de Corts, (validat pel d'aquesta Sala) suposa la violació de varis drets fonamentals garantitzats per l'article 10 de la Constitució andorrana i desitjant plantejar aquelles infraccions davant el Tribunal Constitucional interposava l'incident de nul·litat de l'article 18 bis de la Llei Transitòria de Procediments Judicials. Exposà que l'escrit de qualificació provisional de la causa presentat pel Ministeri Fiscal és molt poc explicatiu, contenint una "acusació molt minsa" que entén impedeix o dificulta la seva defensa. Una causa de 18 volums i més de deu mil folis es limita per a els processats (i en concret per al recurrent) a enunciar en unes poques línies els delictes dels quals se'ls acusarà sense però precisar de cap manera l'element del sumari en

el qual es fonamenta el relat dels fets. Sosté que aquesta situació suposa vulnerar el dret proclamat en l'article 6.3,a) del Conveni Europeu de Drets Humans (emparat també per la Llei Fonamental d'Andorra), consistent en el dret de "tot acusat" a ser informat en el termini més curt possible, en una llengua que compregui i d'una manera detallada, de la naturalesa i de la causa de l'acusació formulada en contra seva. Defensa que l'escrit d'acusació ha d'indicar amb tot detall les precisions i detalls relatius a les proves i elements indiciaris que es practicaran a la vista o debat del judici oral. Al·lega que la manca d'informació de l'escrit de conclusions provisionals no pot entendre's suplit per l'acte de processament perquè en la causa de referència es dictà fa uns deu anys quan el procediment s'iniciava. Al citat argument encara hi afegeix dues al·legacions més: en primer lloc, que l'Aute del Tribunal de Corts havia d'acordar cancel·lar de les actuacions sumarians les actuacions relatives a les escoltes telefòniques anul·lades i, en segon lloc, que en la referida causa s'ha produït una vulneració de la exigència de la seva durada raonable, ja que fa més de deu anys que s'inicià. Conclogué sol·licitant la declaració de nul·litat de l'Aute dictat per aquesta Sala i a la seva vegada la de l'Aute del Tribunal de Corts prèviament recorregut en apel·lació.

III.- RESULTANT: Que conferit trasllat al Ministeri Fiscal, ho complimentà per escrit de 28 de gener proppassat, en el que s'oposà a l'incident sol·licitant la seva desestimació per quant acredita una "manca d'argumentació jurídica i inexistència d'inventiva jurídica" per quant les argumentacions utilitzades no són més que una repetició de les que ja utilitzà en els recursos anteriors, les quals ja foren contestades pel Ministeri Fiscal en el seu escrit de 12 de novembre de 2002, que dóna per reproduït.

I.- CONSIDERANT: Que per a resoldre sobre l'incident extraordinari de nul·litat interposat amb els fonaments que han quedat resumits, caldria invocar en el present cas que un Aute del Tribunal de Corts al que únicament se li pot atribuir la naturalesa de resolució interlocutòria (donat que es limita a resoldre qüestions prèvies al judici penal) no pot ser atacat mitjançant l'incident, que pel seu caràcter extraordinari únicament s'ha de dirigir contra sentències o resolucions definitives o fermes, com es desprèn de l'article 18 bis 2 i 3 de la llei Transitòria de Procediments Judicials.

II.- CONSIDERANT: Que, sense perjudici d'aquest argument, que ja seria suficient, no és necessari (ni seria procedent) que aquesta Sala examini si en la causa referida s'han comès les infraccions dels drets i garanties consagrats en l'article 10,1 i 2 de la vigent Constitució andorrana, en harmonia amb el Conveni Europeu de Roma de 1950 i amb el Pacte Internacional de Nova York de 1966. Pot resultar dubtosa, almenys "prima facie" la interpretació que fa el recurrent sobre l'abast dels drets fonamentals que diu vulnerats. Si més no és discutible l'afirmació del recurrent que l'òrgan de l'acusació oficial o la part acusadora no solament hagi d'avançar la seva acusació (per a que el processat pugui organitzar la seva defensa eficaç) sinó que a més a més hagi necessàriament d'avançar i especificar els elements de prova i els indicis amb els que pretendrà provar i fonamentar l'acusació en el judici, ja que aquests indicis poden sorgir precisament en el mateix judici, com succeeix amb molta freqüència.

III.- CONSIDERANT. Que el què interessa assenyalar per a resoldre sobre l'incident de nul·litat és que no estem en temps processal oportú per a resoldre sobre aquests aspectes del procés, per lo qual no seria admissible anticipar la resolució. En el seu moment s'haurà de pronunciar sobre aquestes qüestions el Tribunal de Corts i, en el seu cas, aquesta Sala Penal, abans que, també en el seu cas, ho faci el Tribunal Constitucional d'Andorra com a suprem intèrpret de la Llei Fonamental, que és també una jurisdicció d'anul·lació i de reposició processal per a reintegrar al ciutadà en el dret fonamental del qual n'hagi estat indegudament privat, que, donat el seu caràcter subsidiari, solament intervé quan no han servit els controls previs en l'àmbit del procés judicial i de la jurisdicció ordinària. Sense necessitat d'abordar aquestes qüestions, que al seu temps hauran de tenir la importància que els hi correspon, la desestimació de l'incident de nul·litat plantejat ve imposada per una consideració diferent encara que relacionada amb el que ja s'ha argumentat. El recurrent amb el seu incident de nul·litat ve a pretendre que als drets fonamentals que diu lesionats se'ls hi atorgui una tutela judicial que podem dir-ne "preventiva" o anticipada. Avui per avui aquesta tutela preventiva (encara que teòricament sigui imaginable) no existeix ni en les Lleis orgàniques i processals andorranes ni en la seva Constitució, i per tant no resulta admissible. Com s'ha dit tan l'actuació d'aquesta Sala Penal com a òrgan de control dels drets fonamentals en l'àmbit de la jurisdicció ordinària com la del propi Tribunal Constitucional, com a òrgan superior i específic de tutela d'últim grau dels drets fonamentals, exerceixen sempre una tutela de restabliment del dret fonamental

lesionat, sense que puguin pronunciar-se preventivament o "ad cautelam", anticipant-se a la hipotètica lesió, com ve a pretendre el promovent de l'incident, el qual com és lògic, no ha pogut citar una norma jurídica de l'ordenament andorrà en la qual pugui fonamentar la seva prematura pretensió anul·ladora.

IV.- CONSIDERANT: Que, pel que s'ha argumentat, procedeix desestimar l'incident de nul·litat plantejat per la representació processal del processat Philippe L., amb la imposició al mateix de les costes processals causades pel recurs.

Vist la legislació vigent,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

A C O R D A

1.- Que no hi ha lloc a declarar la nul·litat de l'Aute d'aquesta Sala de 17 de desembre de 2002, ni al dictat pel Tribunal de Corts en data 25 de setembre anterior, en la causa 58-EP/93 i Rotlle 28/02, desestimant l'incident de nul·litat plantejat per la representació processal de Philippe L.

2.- Imposar al recurrent les costes processals causades pel recurs.

3.- Notificar la present resolució a les parts interessades i comunicar-ho al Tribunal de Corts als efectes oportuns.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, en dono fe.